

ВЛАДЛЕН ЮФРЯКОВ **„ТИХАТА“ ПЛАНЕТА**

Превод от руски: А. Грозданова, 1981

chitanka.info

Морт напрегнато се вглеждаше в бледото, почти безжизнено лице на командира. Днес то беше спокойно. И точно това спокойствие плашеше Морт. Той още веднъж внимателно провери показанията на апаратите, сравни последните анализи с предишните. Промени към по-лошо нямаше, но и подобрение не се забелязваше. Изведнъж клепачите на командира трепнаха. Морт се наведе над него. Две седмици вече той очакваше този миг.

— Тед, скъпи! Аз съм.

Погледът на командира беше ясен. „Позна ме. Сега това проклето блънуване ще свърши.“

— Събуди се, Тед, ние сме на кораба и летим към къщи. Всички опасности са вече зад нас, ние летим. Аз успях да издигна кораба.

Очевидно командирът не чуваше. Клепачите му се отпуснаха. Отчаян, Морт се дръпна назад и махна с ръка. Искаше му се да чуе макар и една дума. Дума, изречена от командира напълно съзнателно. На блънуванията му той се беше наслушал за цял живот, а сега искаше да знае кое от тях да приеме като нещо сериозно и кое да отнесе към болезненото въображение. Морт гледаше с надежда командира и очакваше, че съзнанието му ще се върне...

Работата накара Морт да остави ранения. Наложил се да отложи посещението си при Дик за по-късно.

На Земята Морт мечтаеше да тръгне в този полет като командир. И ето че сега той е не само командир, но изпълнява всички командни длъжности на кораба. Трябваше да вдигне кораба от Оранжевия сърп. Или да загинат. Лудешкото надпреварване отне силите на Морт — той отслабна, бузите му хлътнаха. Първите три дена беше отчаян, от умора му се виеше свят и краката му се подгъваха. Кой можеше да му помогне? Тед беше в безсъзнание. Дик все още не може да се движи сам. Само Земята може да помогне. Целта е Земята. Нямаше сили да мисли за нещо друго. Когато след няколко дни ясно разбра какво трябва да прави, разпредели времето си до минута. Паниката от първите дни премина. Дойде увереността във възможността да достигне целта. Само да издържи. И Морт се държеше, неволно сравнявайки се с някаква машина. Когато закусваше, той мислеше, че се запасява с енергия до обяд. Когато лягаше в леглото, заспиваше веднага, тъй като знаеше, че ако не заспи сега, ще заспи после, пред пулта, и ще направи катастрофа. Всяко действие, всяко негово

движение беше точно и рационално. Морт чувствуваше, че отделя малко време за ранените, но друг изход нямаше.

Последните дни посещенията при командира Тед Арт и особено неговото бълнуване нарушиха душевното равновесие на Морт. Той вече се бе успокоил, бе намерил за себе си обяснение на всичко, случило се на Оранжевия сърп. Тед е ранен, говори несвързано, но достатъчно ясно, за да определи причината за болезненото му въображение. А причина бяха събитията на Оранжевия сърп.

Когато кацнаха на Оранжевия сърп те изгориха дребния чуплив храсталак на голямо разстояние. Наоколо лежеше покрит с въглени терен. Далеч се издигаха неясни очертания на хълмове. Може би преди пожара мястото на кацането е изглеждало по-приятно, но сега настроението на екипажа бе потиснато и никой не очакваше нищо добро.

Появиха се някак неочаквано, сякаш израснаха изпод земята, поточно изпод терена. Две странни живи същества, които приличаха на маймуни, с дълбоко хлътнали между раменете глави, бавно вървяха към кораба. Аборигените спираха, навеждаха се, вземаха нещо, разглеждаха го и наново тръгваха напред. Екипажът бе нащрек, шестимата му членове не откъсваха очи от двамата. Като разглеждаше внимателно аборигените на екрана на телевизора, Морт веднага обърна внимание на странните и ръце. Вместо обичайната за човека китка, те имаха нещо подобно на птичи клюн. Когато искаха да вдигнат нещо, клюнът се отваряше и вътре се забелязваше малка кухня. Аборигените вървяха и не обръщаха никакво внимание на кораба, като че ли тях най-вече ги вълнуваше изгорелият храсталак.

Насреща им тръгна командирът — Тед Арт. Бяха взети всички предпазни мерки. Командирът се отдалечи на около двадесет метра от кораба и спря в очакване. Аборигените вървяха право към него. Когато се изравниха, единият от тях вдигна ръка към стоманения опипвач, който висеше на кръста на Тед, с леко движение на клюна-китка отхапа от него десетина сантиметра и започна внимателно да го изучава. Морт, който наблюдаваше командира на телевизионния екран, обяви тревога на кораба. Но всичко мина благополучно. Аборигените подминаха Тед Арт. Доближиха се до телескопичната опора на кораба и двамата я опитаха с клюновете-китки. На местата на допира бяха изтръгнати късове метал. Членовете на екипажа се спогледаха

многозначително. А аборигените, като не проявиха по-голям интерес, минаха нататък, сякаш целта им беше само да вземат проби. Когато изчезнаха, командирът нареди да започнат изследвания непосредствено около кораба. На площадката пред входния люк останаха двама: Морт — заместник-командира и Дик — механикът на експедицията.

Аборигените се появиха още по-неочаквано, отколкото първия път. Морт беше готов да се закълне, че излязоха от земята, макар че никой не бе видял момента на излизането им. Тревогата прозвуча много късно. Стана ясно, че хората няма да успеят да се скрият в кораба. Най-далеч от всички беше командирът. Към него вървяха три аборигена. Другите членове на екипажа бяха по-близо. Морт нареди на Дик да се спусне на долната площадка, за да не си пречат един на друг при кръговото оглеждане, и му възложи осигуряването на най-близката група. За себе си, като по-опитен стрелец, взе защитата на командира:

— Ако поискат да се докоснат, стреляй!

Дик кимна съгласен. Следите върху метала на опората, оставени от аборигените, му бяха направили замайващо впечатление. „Само да не докоснат скафандъра.“

Един от тримата пристъпи близо до командира и протегна ръка. Морт вдигна пушката.

— Не стреляй! — чу се в шлема гласът на командира.

Морт не обърна внимание на извикването, той наблюдаваше „ръката“ на аборигена.

— Не стреляй! — още по-високо завика Тед Арт.

Когато „ръката“ според пресмятанията на Морт вече трябваше да допре командира, Морт стреля. Съществуто се сви и затихна върху овъгления грунт. Изстрелът привлече вниманието на всички. За миг и хората, и аборигените замряха. Но само за миг. По някаква обща заповед изведнъж всички същества се нахвърлиха върху хората. Морт видя, как нападнат от двете страни същества, командирът падна. Нужна му беше секунда само, за да се разправи с нападателите на Тед. Няколко изстрела и те се успокоиха завинаги. При другата група обаче събитията се развиваха по-трагично. Когато Морт се обърна към тях, беше мъчно да разбере къде са свои и къде са чужди. С мощен изстрел Морт повали няколко същества, които бързаха към мястото на схватката, стремително напусна кораба и се хвърли на помощ. Но

нямаше на кого да помогне. Морт смутено се огледа и видя, че командирът се опитва да стане. В този миг един от аборигените хвърли към него продълговат предмет. Изстрелът съвпадна с удара. Морт нададе някакъв див войнствен вик, а може би това беше вик на отчаяние, и забърза към Тед. Още три същества паднаха под ударите му.

Тялото на командира му се стори тежко. Морт се запъхтя и поемайки дъх, погледна колко далеч е от кораба. Това, което видя, го накара да забрави умората: стълбата бе покрита до половината с аборигени. Дик се беше изкачил на по-горната площадка и продължаваше да отстъпва към входния отсек.

— Дик, незабавно освободи стълбата — заповяда Морт. — Посрещни ме.

Дик продължи да отстъпва, сякаш не бе чул нищо. Движенията му бяха трескави, страшното оръжие бездействуваше в ръцете му. Още няколко минути и той щеше да пусне аборигените в кораба. Морт остави командира и смъкна пушката. Долната част на стълбата и пътят към нея за миг опустяха. Със следващия удар Морт освободи първата площадка. Не беше успял да вдигне прицела по-високо, когато видя как Дик падна. Морт се отчая. Единственият член на екипажа, който можеше да му помогне, излезе от строя. С мощни залпове на пушката Морт освободи пътя си, подхвана командира и на един дъх го качи на първата площадка. После, преодолявайки умората, вдигна и Дик. Сега можеше да се огледа и да прецени обстановката. Трима оставаха още долу. Те вече нямаха нужда от помощ, но Морт не искаше да ги оставя. Ще му дадат ли възможност тези странни същества да пренесе бившите членове на екипажа? Морт настани по-удобно Дик и се огледа. Това, което видя, го стъписа. Буквално на няколко метра от кораба стоеше плътен пръстен от аборигени. Те бяха хиляди. Морт през глава се хвърли към входния отсек и включи механизма за вдигане на стълбата.

Така останаха трима.

Тед Арт идваше трудно в съзнание. Мъчеха го спомените от страшните минути на Оранжевия сърп. По-точно това не бяха спомени, а преживявания, които се повтаряха многократно. Десетки пъти пред очите му се мяркаха умиращите странни същества. „Защо, за какво? Те имат ръце!“ — объркано повтаряше Тед Арт. Отговаряха му изстрелите

на пушката. После някой биеше и дърпаше Тед и настъпваше тишина. А тези странни същества падаха и замираха без викове и стонове. Тед Арт си спомняше знаците на дружеските поздрави, той искаше да говори с тези същества, но те падаха. Кой бяха те, животни или разумни същества?

Най-после Тед дойде в съзнание. Като изслуша заместника си, не искаше да повярва, че корабът се връща към Земята. Позорно бягство от мястото на престъплението. Как би могъл още да бъде наречен този полет?

Тед Арт с мъка вдигна тежката си глава. Направи още едно усилие и седна в леглото.

— Аз трябва да се върна!

Неочаквано всичко пред него заигра, околните предмети оживяха и мекият вълнист под започна неудържимо да се надига към него...

Събуди се от лекото докосване на грапава мазолеста ръка до лицето му. Наведен над него, Морт поправяше възглавницата. Сякаш за първи път Тед разглеждаше неговата набита фигура, едрите черти на лицето му, изкривени в гримаса на искрено съчувствие. Тед Арт си спомни, че искаше да се върне и разбра, че сега това е невъзможно. Срамът и гневът му изчезнаха заедно с породилата се неприязън към Морт. Появи се обикновено любопитство — прииска му се да разгледа по-отблизо своя колега. Сякаш любопитствуваше не той, а някакъв нов Тед Арт. Не, Морт не може да бъде убиец. Защо ли стреля тогава? Изплаши ли се? Един първокласен пилот не може да се изплаши. Инстинкт за самосъхранение? Но Морт мисли, а интензивното мислене изтласква инстинктите дълбоко назад. Само когато човек престане да мисли, надделява инстинктът, появява се животинският страх.

Няколко дни Тед Арт мълчаливо наблюдаваше помощника си. От страни срещите им изглеждаха твърде странни. Морт идваше и разказваше какво прави, после известно време стоеше мълчалив. Отиваше си, без да очаква и иска отговор. Първите отчети Тед слушаше разсеяно. Но всеки път си налагаше да вниква в тях. Учудването му растеше: как може сам човек да извърши толкова много? Та той направо е целенасочена машина! Превръща се в машина, изпъжда елементите на човечност. Целта му е връщането. Връщане, без да бъде постигната главната цел на цялата експедиция?

Дик лежеше в другия отсек. Морт още не му разрешаваше да става. Дик нито веднъж не беше стрелял на Оранжевия сърп. Защо? На този въпрос той не можеше да даде отговор. Беше безполезно да защитава групата. Всичко стана толкова бързо и неочаквано. В общата бъркотия можеше да убие всички. После Дик самият беше в смъртна опасност, но пак не се реши да стреля. Защо се държа така?

След дълги размисли Дик дойде до извода, че е непригоден за такива експедиции. И за да се свърши всичко благополучно, той трябва да се подчинява и да помага на мъжествения Морт.

Тед Арт започна да оздравява. Той още не излизаше от болничния отсек, но всеки момент се готвеше да встъпи е правата си. Какъв смисъл имаше да командува, когато лежеше? Морт беше успял досега да се справи сам с всичко. Нямахме смисъл да му дава указания, без да може сам да огледа кораба.

Когато за пръв път погледна към главния обзорен екран, главата на Тед се замая. Сигурно беше станал преждевременно от леглото. Но стореното — сторено. Като превъзможна слабостта, командирът се зачете в бордовия дневник и в изчисленията на трасето на полета. Разбра, че при излитането си, корабът беше излязъл от експедиционния коридор. Затова връзката с контролните станции и Земята беше загубена.

Докато Морт свикне да работи сам, корабът се беше отклонил далеч встрани. И помощникът беше намерил най-доброто решение. Той си спомни за другия земен коридор, до който можеше да се добере по-лесно, отколкото да се върне в стария. Към новата цел корабът летеше точно.

На другия ден Тед Арт се залови с изучаването на новия маршрут. По пътя им имаше няколко неизследвани обекти. Натъкнаха се на една необикновена планета. Налягането, температурата и съставът на атмосферата й говореха, че на планетата може да има живот.

Командирът не се реши веднага да заговори за спиране. Морт посрещна предложението нащрек. Да се отклонят от курса, да провалят набелязания график, наново да настройват системите, когато половината от екипажа липсва?! Морт изпитателно загледа Тед.

— Трябва да се посъветваме с Дик — без желание каза той. — Ние не сме сами.

— Остави на мира Дик, той няма нищо общо с това. Струва ми се, че ти самият твърде бързаш за Земята. — Натрупалото се напрежение се изля в това само изречение. — Командир тук съм аз и Оранжевият сърп повече няма да се повтори.

Морт побледня. Добре, щом е дошло време да се говори...

Започна тихо, приятелски:

— Според теб те имаха разум ли? Не, мили Тед, за да убиеш, разум не е нужен, по-скоро обратното. Аз тогава отговорях за екипажа и за кораба пред хората. Ти искаше да чакам, докато тези същества погубят и трима ни? Не, благодаря!

— Но нали ние бяхме първите хора от Земята в този свят?

— Ние сме хора сред хората. Само сред хората аз съм човек. А сред тях? Кой съм аз сред тях? Същество? Не искам да бъда същество. Не искам да чакам да ме погали или убие този дивак. Ние бяхме шестима, сега сме трима.

Тед Арт разбра, че в този разговор Морт не е нужно да търси думите. Всичко е премислено и обмислено през тези дълги дни. Той самият много пъти мислено бе разговарял с Морт, но не така. Готвеше се да води спор за дълга на изследователя, за другите цивилизации. Сега виждаше Морт в друга светлина. В думите му нямаше страх или стремеж да избегне опасностите. Това бяха убеждения, за които Тед Арт не се беше досещал, макар да смяташе, че познава Морт.

— Ти искаше — продължаваше Морт — да оставя и тебе ли?...

— Ще изследваме тази планета. — Гласът на командира бе спокоен и твърд. — Нима ти не вижда, че последните имаха обикновени човешки ръце?

Морт бавно се разходи из отсека. Приятно беше да усеща нормалната тежест на тялото си, но той би потърпял и до Земята. Дявол знае кое бе накарало командира да реши да кацнат. Потокът от мощно електромагнитно излъчване, което се стоварваше върху им някъде от космоса, изключваше възможността на планетата да се използва радиовръзка. Всеки опит да се възползува от предавателя, изпълваше шлемовете на астронавтите с невъобразим хаотичен шум.

„Тихата“ планета — успя веднага да я кръсти Тед. Наложих се да използвам системата от жестове, разработена специално за подобни случаи.

Като даде нарежданията си, командирът напусна кораба за един ден, за да изследва най-близката околност. Морт облече скафандъра, спусна се по стълбата и приседна до Дик. За пръв път от толкова време вече обърна внимание на небето. То беше красиво. Изумруденото зелено започваше почти пред самите очи, но пропускаше погледа надалеч. Морт полегна на гръб и се намести удобно, сякаш се канеше да блаженствува така цяла вечност.

Мислите му бяха прекъснати от Дик. Морт погледна иззад опорния крак на звездолета и дъхът му секна. На края на пясъчната площадка, на около двеста метра от звездолета стоеше черно косматото същество. Едва личаха формите на голяма горила. Дългите коси, които покриваха цялото тяло, се спущаха до земята. Главата като огромно кълбо бе втикната между силните рамене. Да се разгледа лицето беше невъзможно. Съществото бавно повдигна широката си лапа и тронаво тръгна напред. Направи няколко крачки, после падна на четири крака и бавно се изправи.

Дик стремглаво се втурна към звездолета и след половин минута се показа, като държеше в ръце две пушки. Без да откъсва поглед от неканения гост, Морт взе пушката и бавно я вдигна към рамото си. „Тед все още не може да ми прости за Оранжевия сърп — помисли той. — Ако командирът беше с нас...“ Кое го спря да стреля? Сне пушката и с ръка посочи на Дик да не мърда.

„Трябва да го прогоним.“ До съществото оставаха не повече от сто метра, когато яркият лъч разтопи пясъкът пред него. Стреляше Морт. Съществото направи няколко крачки и се наведе над ивицата разтопен пясък. Очевидно, не беше разбрало предупреждението и отново тръгна напред.

Вторият път пясъкът се разтопи, като за малко не засегна косматите крака. Черната горила спря и започна странно да маха с ръце. Движенията ѝ бяха бавни, сякаш нещо им пречеше.

Морт пушна трети, предупредителен изстрел, като забеляза, че косматият гигант е прекрачил границата.

Съществото замря. Разтопеният пясък не го интересуваше повече. То разглеждаше внимателно хората.

Морт имаше чувството, че съществото гледа точно него. Той почти физически усещаше тежкия поглед, който идваше изпод сплъстените коси. Когато Морт отново вдигна пушката, горилата изведнъж се прегърби, махна леко с ръка и като се обърна гърбом, тръгна нататък. Сега тя се стори на астронавтите не толкова висока и могъща, а непохватната ѝ походка напомняше на убит от мъка бездомен скитник.

В друго време Морт би сметнал една такава среща за голям успех, но сега тя го извади от равновесие. Набелязаната цел — Земята — заради която той работеше като машина, без да се съобразява с нищо, се отдалечаваше. Почти два месеца всеки негов ден бе разчетен до минута. Независимо от това той отстъпи на Тед и сега се ядосваше на себе си.

Тед Арт не се върна и на втория ден.

Морт провери внимателно скафандъра и пушката си и тръгна към края на поляната. Каменни хълмове и високи храсталаци скриваха еднообразния хълмист изглед. Широки пясъчни ивици се редуваха с гъсталаци от странен нишковиден храсталак и с малки каменни сипеи. Тук-там се издигаха големи скални отломъци. Над плитките долчинки плуваха вълма яркожълта мъгла. Те се образуваха в най-ниските места, бавно се издигаха до храсталака и изчезваха безследно в него. На хоризонта просветваха алените очертания на високи планини.

Щом Морт стъпи на полегатия склон, всичко наоколо се задвижи. Астронавтът замахна неестествено с ръка, падна на страни и бавно започна да се свлича надолу. Пясъкът се сипеше към тесен каменен насип. Морт се хвърли встрани и трескаво се залови за тънките като нишки клонки на най-близкия храст. Движението престана. Като почака малко, той внимателно се прехвърли към следващия храст и едва когато краката му стъпиха на твърда основа, той се огледа. Пясъкът на склона не се движеше вече.

Когато излезе на каменния насип, Морт тръгна към най-близкия хълм, за да разгледа по-добре околността. Заобикаляше отдалеч пясъчните сипеи и се придържаше за храстите. Те не бяха високи, тук-там стигаха човешки ръст. Тънките нишки-клонки гъсто прилепваха към скафандъра и на всеки стотина метра той трябваше да ги изтръгва с ръце. Дъното на падината му се стори подозрително. Жълтата мъгла там се разливаше като езеро и ритмично изхвърляше нагоре

безформени парцали. Морт заобиколи това място и след половин час стигна върха на хълма.

Гледката бе еднообразна, нямаше нищо особено, което би могло да привлече вниманието. Само планинският хребет смътно се очертаваше до самия хоризонт.

„Много е далеч. Тед не би могъл да стигне там“ — разсъждаваше Морт.

Внимателно, метър след метър той оглеждаше местността и се мъчеше да намери нещо, което би му се сторило интересно.

Площадката, на която стоеше звездолетът, се виждаше добре и дори Дик се мержелееше като черна точка върху светлия пясък.

„Как ли се чувствува? Дали няма да се изплаши при появяването на горилата?“ Заедно с тази мисъл почувствува желание да се върне по-скоро. Падането в началото, странната жълта мъгла и лепкавите храсталаци сякаш бяха изместили на заден план главната опасност — срещата с горилите. Морт тревожно погледна към най-близките храсти. Всичко наоколо изглеждаше сурово, а току що изминатата падина — широка и дълбока. Всеки храст криеше опасност. Тези тънки лепкави нишки напомняха много на косите на горилата и можеха да я направят незабележима.

Морт огледа още веднъж хоризонта и тръгна по обратния път.

Отново мина край каменните насипи и край лепкавите храсти. Пясъкът на склоновете оживяваше, щом само кракът му се докоснеше до неговата повърхност.

Когато се спусна в падината, Морт неочаквано попадна в жълтия облак на мъглата и по прозрачната пластмаса на скафандъра му се появиха ситни капчици роса. Скафандърът му отново се облепи от тъмните нишки. Беше му трудно да ги махне. Погледна пушката си: тя напомняше на чепат клон, облепен с водорасли. Спря, за да оправи пушката си. Нишките се сливаха в обща лепкава маса. Взе камък и се опита да изстърже пушката, но не сполучи.

Изминал беше вече половината от пътя. Тънки нишки като конски косми висеха от Морт до самите камъни. Той не хвърли пушката, надяваше се, че ще я изчисти при звездолета. Оставаха още сто метра, петдесет... Скоро ще види Дик и той ще му помогне.

Храстите вече свършваха, когато падна. Последните метри трябваше да пълзи. Морт не виждаше почти нищо. Но това не го

плашеше. Като се опираше на камъните, които заграждаха площадката, където стоеше звездолетът, той се изправи на крака. През тънките нишки, облепили нагъсто шлема на скафандъра, той с мъка видя звездолета.

Представи си колко смешен изглежда в това облекло от безкрайно множество тънки нишки-клонки, „Май че не по-добре от оная горила, която приближи до звездолета...“ От сравнението Морт почувствува, че му прилошава. „А може би тази горила да е бил самият Тед? Той дойде навреме.“

Морт спря. По-бързо да види Дик. Къде е той?

— Дик, това съм аз!

Дори беше забравил, че няма да го чуе. „Край! Ще загина — ще загинат всички. Дик няма да успее да излети сам. Разсъждавай Дик, разсъждавай, за да убиеш, не се иска акъл.“

Помъчи се да вдигне глава и започна да се вглежда през мътната светлина на шлема, като търсеше Дик. Най-после успя да го види. Стоеше на първата площадка с готова пушка.

— И ти ще загинеш — завика той.

Яркият пламък блесна в очите му. В шлема стана светло, сякаш беше успял да го освободи от полепналите нишки. „Точно така. Стреляй без предупреждение, ти оставаш сам. Кой беше казал това? Ах, да, самият аз казах това на Дик.“ Изведнъж Морт почувствува огромна тежест и губейки съзнание, се усмихна. Тежестта му се стори като пренатоварването при старт.

Тед Арт се събуди от тежкото безпаметство. Отвори очи. Тъмната маса по стъклото на скафандъра бе посивяла и се бе напукала. През пластмасата на шлема едва се процеждаше зелена светлина. Колко беше лежал тук? Един час или едно денонощие? Епизодът край звездолета изплува в съзнанието му като кошмарен сън. „Да смятаме, че не е било. Просто дяволски съм уморен в тази «кожа». — Тед се усмихна, представяйки си как изглежда отстрани. Наистина ще се изплашиш, когато те връхлети такава грозотия. — Главното е спокойствието и те всичко ще разберат. А ако не разберат? Тогава ще трябва да ги напусне завинаги... Няма да ги кара още веднъж да стрелят по него...“

Опита се да стане, но не успя. Шарнирните сглобки на скафандъра не мръдваха. Събра сили и се опита да сгъне ръката си — напразно. Като се успокояваше сам, опита се да помръдне последователно всеки от подвижните участъци. Но навсякъде мускулите му усещаха студената здравина на камъка. Тъмната маса, полепнала по скафандъра, бе засъхнала и го беше направила неподвижен.

Тед Арт беше изумен. Известно време той лежа неподвижен и се мъчеше да събере мислите си. Той просто не искаше да вярва, че като капак към всички други беди ще дойде още една, по-страшна от която не би могъл и да измисли. Дръпна се силно и каменният сипей, на който лежеше, пропълъзя няколко метра надолу по склона. От стъклото на шлема се откъсна малко парче от затвърдялата маса. Тед видя изумруденото небе и причудливите облаци, които плуваха в небето.

— Значи тя се чупи?

Без да усеща ударите, Тед тръскаше и блъскаше скафандъра по остриите камъни на сипея. Бавно, сантиметър след сантиметър стъклото се очистваше. Сега той видя как сивата кора, която покриваше скафандъра, се чупи. Най-последно успя да повдигне дясната си ръка. Това беше почти победа. Със силни удари Тед начупи кората около нея и освободи пръстите на ръкавиците. Острият камък в свободната ръка окончателно реши изхода на борбата.

Когато се вдигна на крака, Тед почувствува смъртна умора. Но той се усмихваше. „Сега, мили Морт, ще ни бъде по-леко да анализираме събитията на Оранжевия сърп.“

Дик се втурна срещу него. Помогна му да стигне до звездолета. По пътя възбудено ръкомахаше, но Тед не разбра смисъла на това, което му казваше. „Аз убих“ — най-последно разбра той. Дик сочеше малък тъмен предмет, който лежеше на около петдесет метра от звездолета.

Смътна тревога обхвана Тед. Умората и болката отстъпиха. Той бутна Дик и тръгна към малкото хълмче, гъсто обрасло със загадъчните храсти.

При хълмчето Тед Арт падна на колене и внимателно опипа тъмните нишки. Те бяха вече изсъхнали и като се чупеха леко, падаха върху пясъка.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
8/1981 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.